

תהתמלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כל אלו שעדיין לא מצו צריכים לפחות, כיון
שאם לא ימצו אזי הקולר תלוי בצוארם;

ראו עמוד 13

ערב שבת קודש פ' תשא
הי' תהא שנת נפלאות טובה

רמז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תשס"ד
ב"ר
י"ג
ט"ו
א"ג

תשס"ד
ב"ר
י"ג
ט"ו
א"ג

פרסומ ראשון יק בשבט ה'תש"ד. המטרה שממנו יש ליחסית מרבית היתרון יחסית. על כן לא שום חשמה ודבריה של ממשות לפרסום יחסית. כמו כן, יקא על מנת או לפרסום יחסית. כתיב יקא על הקשר - אין חשמה של המניעים לא קא לפרסום יחסית. אלא כמו למד את חזון היתרון ולימדנו במרשמינו, בענייני חשמה ובענייני המניעים - שמתנו היתרון אלא עם הצורך להחליט וליחסית חזרה - כדאי על הקשר. חזרה לא - כדאי על הקשר. ומהלך החזרה - כדאי על הקשר. ומהלך החזרה - כדאי על הקשר.

י"ג
ט"ו
א"ג
ב"ר
י"ג
ט"ו
א"ג

תוכן העניינים

- 3..... הוא "מצאיות ה'": דבר מלכות / משיתח ש'פ פורים ה'תש"א
- 6..... תנונ "משית נא" ועי"ז תמהר הגאולה..... פניני נאולה / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשית
- 9..... נצחון המלחמה..... "לחיית עם הזמן" דימות המשית / פרשת השבוע באור הגאולה
- 11..... מצאיותו של משה רבינו היא מצאיות השכנה..... ניצוצות של משיח / פתגמים קצרים בענייני משיח וגאולה
- 12..... תכף מגיעים הבחירות..... "יולחם מלחמת ה' - וינצח" / שירותו בעניין שלמות העם והארץ
- 14..... "ויקרא בשם ה'": כתי"ק - פרסום ראשון / צילום ממענה הרבי לשאלת המניחים

מערכת "יחי המלך"

באר"ב: 383 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל': 778-6670 (718)
 באר"ק: שביב האמונה 9 קריית שמואל, חופה טלפקס': (04)840-3153
 כתובתנו באינטרנט: <http://www.moshiach.neblind>
 יוצא לאור ע"י תלמידיו ה"קבוצה", "חייילי בית דוד"
 לשיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

היא "מציאאת היינ"

כיון שמשה הי' "עבד", כמילא, כשם שאומרים בנוגע לעבד שיצא שיקנה עבד קנה רבו", ומפרש הרשב"א שאין הכוונה שקודם קונה העבד, שהיא מציאאת בפ"ע, ולאחר מכן קונה רבו - אלא מכלכתלה אין לעבד מציאאת בפ"ע כלל ■ עד"ז משה: ישנה מציאאת, ומציאות גדולה ביותר, עד כדי כך שקיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו', אבל מהי המציאות שלו - כל מציאותו היא שהוא עבד, עבד ה', וכמילא הוא "מציאאת היי" ■ ולכן "אנכי עומד בניכם ובין הי' אלקיכם", כיון שאין בזה שום הפסק - כל מציאותו היא הקב"ה! ■ קטעים משיחת פורים ה'תשל"א* - בלתי מוגה

בפרסום ראשון בלשון-הקודש, בעריכת מערכת "יחי המלך"

א בכלל כיהודי הנמצא בגלות יש לזכור ולחברות כאלו ואחרות, במחודרין וראש המחודרין וכו', שכדי למנוע בעינינו שהתורה אומרת עליהם להיות בסנהדרין הי' צריך להיות סמוך איש מפי איש עד משה רבינו.

וזהו החדגשה ("סמור איש מפי איש עד משה רבינו"):

לא נוגעת כאן מידת חכמתו, הוא יכול להיות החכם המדול ביותר, והנבון המדול ביותר, והלמדן המדול ביותר, אבל אם הוא יאמר שהוא חילץ לפסוק דין בכח עצמו, בגלל שיש לו ראש טוב והוא יודע טוב ללמד - הוא לא יישב בסנהדרין! הענין של הסנהדרין הוא שצריך להיות סמיכה, לא מובא באף מקום שעשו להם בחינה לפני הסמיכה, ה"בחינה" היתה שנהגו לקרוא לו ולסמור אותו (אפי' לא בידים כפי

אמת! וכדי להקל זאת יותר, ישנו ה"איש יהודי", שזה הי' מודרכי אשר הי' בעה"ב * חלקה הראשון של שיחה זו התפרסם במדור זה בשבעי שעבר. המו"ל

"ויקרא בשם היי"

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה ר"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ תשא ה'תשמ"ה (השיחה הוגהה ע"י ר"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפסה בחתונתו ויח"ה ח"ג ע' 1498 ואילך)

להלן פיענוח ההגהות (באו בהדגשה):

בפיש"י "מתרגמנין וקרא בשמא דהי", נתבאר, שכוונת רש"י להוכיח מדברי התרגום שמתרגם תיבות אלו ללא שום הוספה וביאור שתיבות אלו המשובות לפנייהם ("יחייצב עמו שום", דקאי על משה) או לאחרייהם ("ייעברו הי' גו", דקאי על הקב"ה) - אף שיענינו של התרגום (לא רק לתרגום את התכונה, אלא גם) לבאר את תוכן הכתובים ולידגמא בפירשנותו: בענין "כיון וכנו" ובינין "מסרה" - שמזה מובן, שתיבות אלו הם כל החזון (ו"משח מאן דכפ שמ"), ובמילא, הפירוש דתיבות אלו הוא - דקאי על הקב"ה.

וההכרחי דפיש"י דפיש"מ צ"ל פירוש זה ממש"ע לפיש"י: אני אעביר גו' ו"קראתי בשם הי' לפניך", וא"כ פשוט יותר שמי"ש כאן ש"יקרא בשם הי' - קאי ג"כ על הקב"ה (ולא שניתוסף עוד ענין (קריאת משה) ובפיט שכאן אותו ה'ל' דלעיל לבד "יקרא" במקום "יקרא").

לאחר"כ מחק הרב את א' ו-ב' וכתב בסוף ג': אמרתי בפ"י [?] חסד: מג"ל לחכרתי כן (כי גם עפ"י נ"ט גלאטקייט: וקרא בשם הי' - מיותר).

בלבדו האצרות

יש לך עמ"ק נדיר מהרבי מלך המשיח?

יש לך אונגות שעדיין לא נדפסה?

כאן המקום וזהו הזמן לפרסום:

ציל על עורד היום לטלפקס: 3153-840(04)

בארד"ב: 6670-778 718) ותזכה את הרבים.

"זילתם מלחמת ה' - זינצח"

לאיזה פינה צדינית, עד שבכלל לא יהי' ניכר כל הענין, עד שנועלם בתוך ענינים אחרים ונבלע בהם.

חריי מדובר החללות, אך כאשר זה מניע לפירסום בעיתונים אין להם את העוז לפתור את מה שהחליטו, ואין פוצה פה ומצפצף; אפי' ארנו האסיפה חי' מתוך הכרח, אבל לפועל כבר עשו זאת וא"כ מדוע לא מפרסמים את החללותם? ונאם מדפיסים כבר משוה חריי זה רק שלש-עשרה שורות! ונאו אמר שלש-עשרה בדיק היות וספרתי אותם; ויותר מזה לא יכלו לכתוב?

בעיתונים של הגויים כתב על כל הענין עם ההחלטות וכו', אבל כאשר זה מניע לעיתונים שלהם, שבכותרת העיתון כותבים הם שהוא שייך לאלו המנינים על התורה והיהדות, אזי כאשר מודבר אודות פירסום האסיפה שלהם שהם בעצמם החליטו עליו – לזה אין להם תעוזה ("ברייטיקייטי")! מניצת גדולי התורה שלהם קראה לבוא לאסיפה ולפעול לא כותבים על כך – חריי "זינצח דקרו" בהו;

.. ענין זה נכלל בענינים אלו שכאשר אחד רואה את השני חוטא עליו למחות על כך, ומי שאינו מוחה אומרים עליו שהקולך תלוי בצוארו!

אני את שלי עשיתי, הנינו מוחה בה בכל התוקף, בכדי שלא יחשיבו אותי בתוך אלו שאינם מוחים, אבל כל השאר שעדיין לא מחו צריכים למחות, כיון שאם לא ימחו אזי הקולל תלוי בצוארם, שהדיקו כאן הוא שזה תלוי בצוארו, לא זו בלבד שהוא לא התנהג נכון וכיו"ב, אלא אומרים כאן שהכל מונח עליו.

והיות שנמצאים עכשיו לפני פורים, שאז הי' "ירבים מעמי הארץ מתידיים", עאכ"כ כעת, שזה יפעל על היהודים, ושהתריים ילמדו מה"שמאלים" [זה שקוראים להם "שמאל", באמת אין זה כך, שהרי כל היהודים הינם בני אברהם יצחק ויעקב, ורק בחיצוניות אומרים שהם מה"שמאל"¹, ושלא יחכו עד שהתריים יכירו בה שצריכים לעשות משהו, אלא שההפשיים יעשו, כפי שרואים שההפשיים עושים כבר;

והיות שבקרב מנינים הבחירות, אזי יתחילו לתנוע מהדתיים מדוע הם לא עשו כלום; לכאשר זה הגיע לי"מיהו יהודי" הם לא עשו כלום (חסר קצת), ללא הבט ע"כ שהם יהודים דתיים שמניחים תפילין בכל יום, מתפללים שלש פעמים ביום, ועושים את כל הדברים הטובים, אבל בנוגע לזה (ל"מיהו יהודי") אין להם את התוקף ("זיי שטאייקייטי"), אלא צריכים לתכות עד שהמאמלים יפעלו בדיון.

.. ויהי' ד' שכל אחד יתבונן בשפל המצב הנוכחי, שצריכים לצאת ירי חובה כלפי גוי זה וכלפי גוי אחר, ואין את התוקף לא להפעל מהם. ואדרבה שיהי' כפי שהמב"ם אמר ש"כוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", שזה הולך על כא"א בחדו, שברית את עצמו "לחזק בדקה", לא להתפלל, וכל זה שיעשה בדרכי נועם וברדכי שלום.

(קטנים משיחות ש"פ תצוה ה'תש"ב - בחדו תורה)

דבר מלכות

שהפירוש (בה) ולומר לו "דבי יתקרי" או שאר תוארים שנתנו בכל דור דור, ומאז הוא חי' יכלו לפסוק דינים עם כל המהדרות וכל הענינים הקשורים לסמיכה (לשלמות הביאור בהו – ראה שיחת ש"פ כי תשא ש.ז. (תשל"א), סי'ה).

מי הי' יכול לסמוך – לא החכם המדול ביותר ולא הנובן המדול ביותר, אלא התנאי הראשון שיש לו סמיכה מזה שלפניו, וזה שלפניו נסמך מהקודם אליו עד **משה רבינו**.

ב. מה היתה מעלתו ("אויפטו") של משה רבינו – שהוא הי' "עניו מכל האדם אשר על פני האדמה", פירוש הדבר שהוא הי' יהודי אמיתי, משה "מידת אמת ראה", מה ראה משה רבינו – הוא ראה את מדת האמת, ראה את י"ג מדות הדרומים, וזה הי' ענינו של משה.

עד כדי כך שכולם, אפילו קרח שחלק על כל הענינים, אבל לאחרי זה כשהוא קלט את האמת, כשהוא תפס את המציאות האמתית – הוא ביטא זאת באומרו: "קשה אמת (ובמילא מובן) ותורתו אמת!" ויותר מזה הוא לא הי' זקוק לשים ביאורים.

הוא לא אמר ש"משה קיבל תורה מסיני", הוא לא אמר שהוא ראה שמשה היה נביא כמותה – אלא המעלה שהוא ראה במשה היא שהיא **אמת**, וכוון שמדובר באמת אזי לא משנה כיצד היא מסתדרת אצל, אלא צריכים לדעת מהי המציאות.

כיצד ניתן לדעת מהי המציאות? על"פ שכל אכן לא ניתן לדעת, אלא רק

כפי שהוא אמר במדש "פתי יאמין לכל דבר – זה משה".
לכאורה, משה רבינו חי' חכם, ובמל זה היתה לו היכולת לתת את התורה שעלי' כתוב "היא תכתבם ובינתם לעיני העמים", שלכן זה מוכרח לעבור ע"י אחד כזה שזה ענינו (חכם ונובן) – שלכן הוכרח לעבור ע"י משה,

ובפסו כמבואר בקבלה וחסידות, שמשה זה "ש-מ"ה" ("מה שמו", "מה" שם בנו), עם כל אריכות הביאור שמשה ענינו חכמה, וא"כ, כיצד אומרים שמעלתו של משה היא ש"פתי יאמין לכל דבר", אזי – "פתי יאמין לכל דבר", כאן משה לא הי' מציאות כלל, "אנתנו מה", ענינו של "מה" שאינו מציאות כלל.

ג. וכאשר **משה** הוא ה"סומך" – אזי הנסמך הוא "תלמידי" משה, שזהו מה שמקבל ממשה, ואזי הוא רבי' אח"כ לחבר בסנהדרין.

בסנהדרין הי' ג' שורות, ובשורה גופא הי' חילוקי דרגות באופן ישיבתם, ובמילא באותם ע"א איש הי' כמה דונות בהנהגה והשגה.

אך דבר אחד הי' לכולם בשוה – "סמוכין איש מפי איש עד משה רבינו!"

ד. ותיכף מסביבים מדוע (נאמר "תורת משה") – כיון שמשה חי "עבד" ובמילא כשם שאומרים בנוגע לעבד ש"מה שאין עבד קנה רבו", ומפיש הרשב"א שאין הכוונה שקודם קונה העבד, שהיא מציאות בפ"ע, ולאחר מכן קונה רבו – אלא **מלכתחילה** אין לעבד מציאות בפ"ע כלל.

ועד"ז משה: ישנה **מציאות**, ומציאות גדולה ביותר, עד כדי כך שקבל תורה מסיני נוסדה להישע וכו', אבל מהי המציאות שלי – כל מציאותו היא שהוא עבד ה',

זה הי ענינו של מרדכי, ואח"כ מה"אישי יהודי הי" הוא הי יכול להמשיך זאת לכל אנשי דורו, שהם ותנומו באופן שכל-אחד מהם יכול להקרא בשם "יהודי"

ובמילא הוא "מציאות הי".

שלכן "אנכי קומד בניכם ובני הי" אלקיכם", כיון שאין בזה שום הפסק – כל מציאותו היא הקב"ה ("זיון גאוצע מציאות אין דער אויבנעשטיער")!

וזה הי ענינו של מרדכי, ואח"כ מה"אישי יהודי הי" הוא הי יכול להמשיך זאת **לכל** אנשי דורו, שהם יתנומו באופן **שכל-אחד** מהם יכול להקרא בשם "יהודי".

ללא שום חילוק מאיזה שטב. . . הוא המשיך זאת בכא"א מאשר אל בכל הדור הוא, וכמדובר לעיל שהענין דפורים נמשך אח"כ בכל הדורות כולם.

שלכן בשעה שהיו צריכים לפסוק דין האם "אחרי רבים להטות" (האם זקוקים לשנים יותר וכו'), הם היו כולם שוים.

– בדיוני נפשות היו צריכים להתחיל בשאלה מן הצד, כיון שאם היו מתחילים בשורה הראשונה השני לא הי יכול לומר אחרת, שהדי הקודם הוא גדול ממנו –

אבל כאשר שאול לפי הסדר בתורה (מתחיל מהקטן וכלה במדול), אזי לבסוף בחישוב הרוב והמיעוט, היי אע"פ שזה ישב בתחילת השורה

זה הי ענינו של מרדכי, ואח"כ מה"אישי יהודי הי" הוא הי יכול להמשיך זאת לכל אנשי דורו, שהם ותנומו באופן שכל-אחד מהם יכול להקרא בשם "יהודי"

ובמילא הוא "מציאות הי".

שלכן "אנכי קומד בניכם ובני הי" אלקיכם", כיון שאין בזה שום הפסק – כל מציאותו היא הקב"ה ("זיון גאוצע מציאות אין דער אויבנעשטיער")!

וזה הי ענינו של מרדכי, ואח"כ מה"אישי יהודי הי" הוא הי יכול להמשיך זאת **לכל** אנשי דורו, שהם יתנומו באופן **שכל-אחד** מהם יכול להקרא בשם "יהודי".

ללא שום חילוק מאיזה שטב. . . הוא המשיך זאת בכא"א מאשר אל בכל הדור הוא, וכמדובר לעיל שהענין דפורים נמשך אח"כ בכל הדורות כולם.

תיכף מגיעים הבחירות...

בפרסום ראשון בלשון-הקודש, בעריכת מערכת "יחי המלך" [בנוגע ל"מיהו יהודי?]. רואים איך שכל הענין הסד כל בסיס לגמרי, וכפי שאדמו"ר הזקן אומר, שמהטענות עצמן אפשר לראות איך שהן חסרות כל שחר:

יצאו עתה עם דעיון חדש האומר: מדוע צריכים להיעניע עי"ז (על מיהו יהודי) עכשיו – היי פעם המצב היי גרוע יותר! אמתו? כאשר היטלר ימ"ש התחיל את המלחמה, בדרו ממרמ"י המון משפחות, שביניהם היו גם נישואי תערובת, והם עלו ללא"י והתיישבו שם, שזה הי עוד לפני שחזקו את חוק השבת ושאר החוקים, במילא הם נשאר שם רשומים בתור יהודים, וזה הי סיפור שקרה לפני יותר משלושים שנה (שהיי מ-1940 עד 1972 עבדו 30 שנה) – טוענים הם – ומדוע צריכים היים כל כך להיעניע על זה?

– ובזה רוצים להצדיק את הגזירה האיומה של "מיהו יהודי"?

עוד יקפצו על זה שזהו כמה שהנני מתנגד, שאוניי אוחז שהיו צריכים לרשום את אותם משפחות גמתיים כיהודים; אני אמנם אוחז כך, אבל לא על-זה אני מדבר כעת, עכשיו לא מדברים על סיפור שאירע לפני עשר, חמש עשרה, עשרים או שלושים שנה, אלא עתה מרעישים בנוגע כמה שקורה **עכשיו** – שמילד יום ביום רושמים גוים בתור "יהודים", לוקחים גמתי שהינו שונא ישראל בתכלית וקוראים לו בשם "יהודי"!

והיי רצון שהיית ונמצאים עתה קודם פורים, שאז היי הי "דגים מעמי הארץ מתיחדים", אזי אם בנוגע לגוים היי "מתיחדים", נאכיר"ל שבנוגע ליהודים בודאי צריך להיות "מתיחדים", שלא תפעלו מתגוים וירשמו "גויר כחלכה" דוקא, ולפעול זאת בדרכי נועם ובדרכי שלום, ושיהי "כתיב למאור" (תצוה כ"ז, כ), שיפעלו בעצמם הביטול, שללא הבט יע"ל שעד עתה הוא חשב אחרת, שעשיו יודה בטעותו.

ובפרט שנמצאים עכשיו קודם פורים שזה קשור עם הענין דעמלק, שפעל "אשר קוד בדרך" (תצוה כה, יח), ועד"ז בנוגע ל"מיהו יהודי", שישנה קרירות כוז ("אזא קאלטקייטי"), שזה בכלל פלא שאין פוצה פה ומצפציף, אף אחד לא עושה כלום בנוגע לזה, ואין זו סתם קריאות – אלא קיפאון ("א פאזפראקייטי")! מפתחים להכניס אצבע במים קרים.

עד שכאשר כבר עשו משהו, וכינוס אסיפה גדולה כאן (בניו-יורק) ואסיפה גדולה במונטריאל, ששבני המקומות היו אלפי יהודים, אזי כאשר היו צריכים למתוב ע"כ בעיתון שלהם (של מארגני האסיפה) הם מצאו מקום בעיתון לשלש-עשרה שורות בלבד, וזה גופא הדפיסו באותיות קטנות, ודחפו את זה

מציאותו של משה רבינו היא מציאות השכינה

מציאותו של משה רבינו, היא מציאות השכינה, כבכול, שהרי "שכינה מדברת מתוך גרונו", ופשוט, שאין הכוונה שרק "גרונו" מיוחד עם השכינה, אלא כן הוא בנוגע לכל מציאותו, היינו, שמציאותו היא מציאות השכינה. (מסודות ש"פ תשא, כ' אר"ד ה'תשמ"ט - בלתי מומה)

להביא את הגימ'ל בפועל ממנו

בדרונו זה – הדור האחרון בגלות והדור הראשון דהנאולה – לאחר שיטנו כבר הריבוי הנ"ל גדול ד"מעשינו ועבודתנו" דבני" במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, ונלעג סיימו גם את הבירורים האחרונים – הרי ההזדנשה עכשיו בעיקר ולכל לראש על סיום ושלמות וגמר העבודה – להביא את הגימ'ל דנאולה האמיתית והשלמה בפועל ממנו!

(מסודות זק"ג, ד' ה', ונשיק ושיק פ' תשא, י"ד י"ח אר"ד ה'תשמ"ב - מומה, תרגום מאדומי)

כבר נשלמו מזמן כל ההכנות

ועוד, והוא העיקר, אשר מ"מורבין בשמחה" במשך כ"ד יום, נבוא ביום כ"ד עצמו ל(מורבין ב)שמחה האמיתית והעקיפת – שמחת הנאולה האמיתית והשלמה עי"י משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא.
ותקף ומיד ממשי – ברננים אלו של סיום יום כ"ג וההחלת יום כ"ד נתפלל תפלת ערביית יחד עם משיח צדקנו שיבוא תיכף ומיד ממש, ועוד לפני חגורת האבט לתפילה, ואפילו לפני ההכנות לחגורת האבט ולקיוח הסידור כו', כבר ישלמו ההכנות לפרה העשירית ולנאולה האמיתית והשלמה.
ובפרט שבעצם כבר נשלמו מזמן כל ההכנות, כולל גם צהצוח הכפתורים (כפתום נשיא דורנו), וכבר נשלמו כל ההכנות.

(מסודות כ"ג אר"ד, ל'ידיד ל'זיבאוריסוס, ה'תש"ג - בלתי מומה)

תבנן "משליח נא"ו" ועי"י תמהר הגאולה

כאשר נינשים ליהודי ואומרים לו, שיננן שרופים "משליח נא"ו", ועל ידי זה מממרים את הגאולה – טוען הוא, שקודם הוא צריך לעשות תשובה בבקר, ולאחר"כ הוא צריך לקבץ תורה ומצוות בכרי להיות מוכן ללכת לקבל פני משיח צדקנו.

יש לומר לו: משיח הוא למעלה מכל הענין של תורה ומצוות, וכאשר משיח יבוא לא תהי' שום נפק"מ אם הניח תפלין בערב שבת, אם עשה קידוש היום (כשבת) ואם ישב והתאמץ שלש יעות בהתנועדות בכרי שלא להרדם. מה שהוא רק עשה, אפי' אם ישן בעת ההתנועדות, יהי' לו חלק מהכנס של ברכה, ומאיוז כוס של ברכה – מה"כסוי רוי"ו!

(תרגום תפשי מסודות ש"פ תשא ה'תשמ"א - בלתי מומה)

שיכור לא מקשה קושיית

... ורוקא עי"י ביטול זה, מתפטרים מקליפת עמלק שהוא ה'דאשית גנים", ועוד יותר, שזה עצמו הנפך ל'יהודי' ('ווערט אוק' אידיש") ש"ורבים מעמי הארץ מתהדים", עד ש"בית המן לאסתר", שזהו ענין הגאולה, שבין באופן דאחישנה ובין באופן דבעתה – שזה יהי' אחישנה.

ומה שיטנה הרי הקושייא, שמשיח לא יוכל לבוא בלילה, וקודם לכן צריך לבוא אלוהו הנביא, ועוד המבלות – הרי כל אלו הקושייות שואל אדם מפקוח, אבל שיכור לא מקשה קושיית, ובמלא כאשר ישנו ה'ינחנו מ"ה", הביטול שלמעלה מטעם דעת, "דלא ידעי", אזי נופלים כל הקושייות.

... כאשר הוא "יעצא" מעצמו וישכח מעצמו, הרי במילא הוא ישכח "יעצא" גם מהיצר הרע שבו, וא"כ את הטובה הוא כבר החייה, והי' הרבה נפש האולקית כנגד נפש הבהמית אחת, ובאם הוא שיכור אז בודאי טוב, או בודאי לא טוב, איני יודע אף לומר, שהרי זה גופא כבר במד חשבון.

הקב"ה אומר – הקשיבו יהודים: אני נותן לכם יום שבו אתם צריכים 'לבטוחי עד דלא ידעי' במשך עשרים וארבע שעות אלו של פורים, ומה שיהודים מוסזפים גם לאחמ"י, אזי גם מזמן זה צריכים להיות לכל הפחות מספר הנעים "לא ידעי".

ודוקא עי"י פועלים את ה'ינהפך הוא" מעומק תחת לעומק רום,

וממשיכים שמוחה בלי גבול על כל השנה, "וגם הרבונה זכור לטוב", שחרבונה זה אליהו, שזה הרי תכלית הכל, שיהי' ה"השיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם", ואח"כ הוא יבשר על הגאולה, בבזאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

(תנאים חפשי תשיחת פורים ה'תשס"ז - בלתי מתנה)

כבר סיימו לנטל את ש"חזרפו עקבות משיחך"

ובאם הדברים אמורים ביחס לכללות עניני עבודתו של יהודי שאסור לו לנוח, עאכ"כ – בנוגע להענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – שיהודי לא יכול לנוח עד שיביא את משיח צדקנו, ולכן הוא רץ לעשות כל התלוי בו – במעשינו ועבודתינו – לסיים כבר את השיניים, שיריים האחרונים דעבודתו, כדי להביא כבר את משיח צדקנו,

ובפרט שכבר סיימו את מעשינו ועבודתינו – מתשע פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד" לבטל את ש"חזרפו אויבך ה'" ו"חזרפו עקבות משיחך",

והרי מאז כבר "כלו כל הקיציץ" [והגם שהדבר תלוי בתשובה, הרי כבר הקיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמו סיימו גם לעצור את הכפתורות]. ואחזים כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, באאלה האמתית והשלימה.

(משיחת ש"פ תשא, פ, פדה ה'תש"ז - תנאים מתמידים)

כל יום ויום ניתוסף עוד יותר בארילות הקץ

איתא בגמרא: "עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לצדיקי של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין, ונתנין לו לאברהם אבינו כוס של ברכה לבד, ואומר להם איני מבדך וכי' אומר לו ללדוד טול וברך, אומר להן אני אבדך ולי נאה לבד, שנאמר כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא". וכן מציינו בגמרא "כסא דדוד עלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזקי, שנאמר כוסי דלי, במיטריאי הכי היל".

והנה, מכיון שכלל הדעות נמצאים אנו "באחרית הימים",

– לפי כל הסיכומים שבסיום מסכת סוטה, ולפי כל הקיציץ, כולל הקץ שנאמר ע"י אדמו"ר הזקן, ע"י אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, עד לקץ שנאמר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (נוסף על הקיציץ שנאמר ע"י גדולי ישראל בדורות שלפניו, ועד שכבר בזמן הגמרא "כלו כל הקיציץ") ולאח"י עבדו כו"כ שנים, ועדיין לא בא, כך, שכל יום ויום ניתוסף עוד יותר בארילות הקץ, ולא עוד, אלא שביום זה גופא ניתוסף בארילות הקץ משעה לשעה כו' –

וכלות ענין התקף מודגש גם בהתחלת המזמור – "משכיל לאיתן האודח", "איתן" מלשון תקוף וחזק, ע"ד "נחל איתן".

... וזהו ההוראה המיוחדת הבלמדת ממזמור זה – שגם כאשר נמצאים בסוף זמן הגלות, כאשר ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" – אין להתפעל מכל זה, כי לכל יהודי ישנה הנהיגת כח ד"משכיל לאיתן האודח", ועל"ז הרי הוא מנצח במלחמה, היינו, שמהפך את כל הענינים הבלתי רצויים, ובאופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

(משיחת ש"פ תשא, פ, פדה ה'תשס"ה - בלתי מתנה)

ביפוף המפיקות בנוגע לזמן הגאולה

"עד מתי אתם פוסחים גו'" (מהפסרת פרישתינו)

מוזכר לעיל שאלהו הנביא הוא מנשר הגאולה, וכלי חז"ל במאמר הארז [כ"ק אדמו"ר ש"לטי"א חי"ד ואמר:] אבל לא כמו אריות גולות...] בסוף מסכת סוטה שסיומו וחותרו "אלהו הנביא זכור לטוב... יבוא ויגאלנו".

ולתעיר, שמאמר זה הוא בבלייתא דרבי פניחס בן יאיר, שמענינו העיקריים הוא פדיון שבויים, החל מהשב' דכללות ענין הגלות, אשר, גם כשמצאנו בחסדי ה' במלכות של חסד, ה"ז מעמד ומצב של "שבוי" ביחס למקומו האמיתי של כאו"א מישראל, סמוך על שולחן אביו המלך, מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן צריך להיות תפקד ומיד עניני ד"פציון שבויים" (ענינו של רפ"ב ז') – שבא "אלהו הנביא זכור לטוב" ומבשר שמשיח צדקנו "הנה זה בא".

והעיקר – שנוגשה כן בפועל ממש תיכף ומיד ממש, שהרי הגאולה היתה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב, שכבר אז "כלו כל הקיציץ", ולכן צעקים בני"א "עד מתי..."

ולתעיר גם ממ"ש בהפטורה ע"ד דברי אליהו: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים" – ש' שבוה וכלל גם ביטול הספיקות (באם ישנם אצל משיחו) בנוגע לזמן הגאולה, האם הוגיע כבר זמן הגאולה, או שצריך עודין לחשב קיצים כו', כאמור, שהגאולה היתה צריכה להיות אתמול ושלשום, ולפני זמן רב, ובפרט שישנו גם הפס"ד של כו"כ רבנים ומורי-הוראה בדורנו זה שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד ממש, "לא עיכב כהרף עיני" – "הרף עיני" דסיום מעשינו ועבודתינו, וברגע שלאח"ז ה"חרף עיני" דגאולה האמתית והשלימה.

וכן תהי' לנו – שעוד באמצע ההתעוררות בא משיח צדקנו, ויחד עמו תהי' המשך ההתעוררות באופן שהקב"ה בעצמו, עצמות ומהות מתעורר עם כאו"א מישראל וכלל ישראל, וזא תהי' השמחה הכי גדולה, למעלה גם משמחת פורים שהיא באופן ד"עדך דלא ידע".

(משיחת ש"פ תשא, פ, ארז ה'תשס"א - בלתי מתנה)

נצחון המלחמה

ח"י אד"ר

השיעור תהלים ד"ח בחדש הוא – הפרקים פ"ח ופ"ט שבספר תהלים.

בכותרת דפרק פ"ט [שאין יודעים ע"י מי נכתב] כתוב שמומור זה נאמר "על מלכות בית דוד", וענין זה קשור במיוחד עם הגאולה העתידה.

בהחלת הפק נאמר: "משכיל לאיתו האזרחי", ומשקי: "חסדי ה' גו' עולם חסד יבנה וגו'". ובסיום הפרק: "אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיח", ומסיים: "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

והנה, מאחר שבמומור זה מדובר אודות המעמד ומצב ד"חורפו עקבות משיח" – מובנת השייכות לענין זה למינו אלו, כי ע"פ כל הסימנים המבוארים בסיום מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין (בסוגא העוסקת בענינים הקשורים עם ביאת המשיח), רואים בגלוי שנמצאים אנו עתה בתקופת ד"עקבות משיח", באחרית הימים, קודם ביאת משיח צדקנו.

והחזרה מה:

גם כאשר נמצאים בזמן ד"עקבות משיח", ובמעמד ומצב דתכלית הירידה – "אשר חרפו עקבות משיח", ועד שהמחורף עצמו הולך ומכריז שהוא מחורף – וכ' – אין להתפלל מזה, ואדרבה: מזה גופא שרואים מעמד ומצב זה, מופת שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן הגאולה.

וכדוע שיחית כ"ק אדמו"ד מחורש"ב נ"ע בענין זה – בהראם למאמ"ל "אם ראת דוד אחר דוד מחורף, צפה לדגלוי של משיח, ומא טעמא, אשר חרפו עקבות משיח, ומה כתיב בתרי', ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

דחנה, כללות הענין ד"אמן" (ברוך ה' לעולם אמן ואמן) מורה על הנצחון במלחמה – כמח"ל (סוף נזיר) "גדול העונה אמן יותר מן המברך . . . תדע שהרי גולגליות מתגדלן במלחמה וגבורים ונאחזין", "אף כאן העונה אמן בא לאחר המברך ונמצח" (פרש"י ש"ס).

זאת אמרת, שבמומור זה מודגש כללות הענין דנצחון המלחמה בנוגע לאלו "אשר חרפו עקבות משיח".

וכמבואר בדורושי החילולא (המשך באחי לגוי הש"ת) שכללות הענין דנצחון המלחמה קשור עם מדת הנצח – כמ"ש "וגם נצח ישדאל לא ישקר ולא יחם וגו'".

ונצחון המלחמה נעשה ע"י העמידה בתוקף המתאים – וכמודגש בה ש"התחלת הש"ע (הסעיף הראשון דסימן הראשון בחלק הראשון שבש"ע) הוא: "הי עז ככמר כו' שלא להתייבש מפני בני אדם המלעגים".

הרי בודאי שכבר הגיע הזמן ל"כוס של ברכה" ד"אחרית הימים", "זכנו וחי' חר בת ה' בראש החודים וגו'" – שהקב"ה נתון מ"כוס של ברכה", "כוסו רוי", לכל אחד ואחת מישראל, אנשים ונשים, גדולים וקטנים!

נשאלת השאלה: "עד מתי"...

ובפרט לאחרי כל ריבוי היסורים שהיו מנת חלקם של דורנו זה, יסורים גדולים ונוראים כו' בפועל ממש – מלבד היסורים שבפעם ענין הגלות, "בגים שאלו מעל שולחן אבהם", ובפרט בחושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות, כולל העובדה שישנו מי שאומר ש"טוב לו בגלות", שמצב זה גופא הוא תוקף הגלות ויסורי השממה כו' ביותר.

ומכיון שכן – נשאלת השאלה: "עד מתי"... עד כמה השיעור שהקב"ה יסיר את בנו יחידו?...

וכאמר, בודאי הגיע כבר הזמן שהקב"ה יתן לכא"א מלישאל "כוס של ברכה", גם לקטנים, ובפרט שחיובו והכחו של דורנו זה ב"כוס של ברכה" הוא – לא רק בתור קטנים, אלא בתור גדולים – "גדולים ביסורים"...

וכן תהי לנו – שזוכים בקרוב ממש לסעודה דלעתיד לבוא, לזיתן ושרו חבר עם יין המשומר, עד ל"כוס של ברכה" ע"י דוד מלכא משיחא, "כוסו רוי", במחרה בימינו ממש, ממש ממש.

(משיחת ש"ס תשא, פ' פרה ה'תשמ"ז - בחדר תורה)

במצב של "אחישה" – משיח מגיע ללא שום הקדמות!

. . . הפשט ד"אני מאמין בכל יום שיבוא" הוא, לא רק שהוא מאמין בכל יום שהוא יבוא בזמנו, לכשיגיע הזמן; אלא זה כולל בתוכו, שהוא מאמין שהיום הוא יבוא.

וזה שאלהו הנביא לא הגיע יום קודם, ובפרט כשכבר מוצאי שבת ואלוהו הרי אני יכול להגיע בשבת, עם כל הקשיית שישנן בה –

הרי ידוע, וזה מובא דוקא אצל גאון בנבלה (איוני זוכר האם זה ב"שב שמעתתא" או ב"אורים ותומים"; ודמה לי שב"שב שמעתתא"), שכל החנאים המלו הם רק במצב של "בעתה"; אבל במצב של "אחישה" – משיח מגיע ללא שום הקדמות!

וכמודגש כמ"פ, שאם אצל משיחו תשאר קושיא – יבוא אליהו לאחרי ביאת משיח, "תשב יתדך קושיית ואבעיות", הוא יתדך קושיא זו ג"כ.

(תוספת חפשי משרדות מוצאי ש"ס תשא ה'תשל"ט - בחדר תורה)